

Privredna aktivnost u I tromjesječju ove godine bilježi povećanje od tek 1,8% i postaje upitno da li će stopa rasta doseći 3%.

Bečki institut (wiiw) dugogodišnji konzultant predsjednika Mesića u svojoj analizi dokazuje da se stvari moraju mjenjati. Napominju da valja povećati konkurentnost hrvatskog gospodarstva. Što, kako, kada i tko će mjenjati nema prijedloga što je i razumljivo ako se u vidu ima karakter suradnje. Javna sredstva priopćavanja jedva da su spomenula spomenutu analizu.

Na žalost, postoji obilje radova naših ekonomista koji su predvidjeli događanja i današnju dijagnozu stanja; međutim, niti jedna vlast o tome nije željela otvoriti raspravu a kamoli mjenjati politiku. Višegodišnji čitaoci ovih stranica to mogu potvrditi.

MMF će prihvatiti deficit od 4,2% bruto domaćeg proizvoda umjesto prethodno dogovorenih 3,7%. Ovo se identificira kao uspjeh, a radi se o nemogućnosti promjena.

Jedino što se učinkovito provodi jest zaduživanje države na domaćem financijskom tržištu. U srpnju bi se država trebala dodatno zadužiti za 350 milijuna eura.

Kuna i dalje se «sjano» drži usprkos vrlo lošim makroekonomskim pokazateljima. Ova činjenica jasno pokazuje da se neće ništa mjenjati glede ekonomske politike.

Vlada je prije nekoliko mjeseci isticala brži rast izvoza od uvoza. Međutim i tu se stvari mjenjaju:

“Prema podacima koje je u četvrtak objavio Državni zavod za statistiku vrijednost izvoza u prvih pet mjeseci ove godine iznosila je 19,9 mlrd kuna i bila je 4% veća od vrijednosti izvoza u istom razdoblju lani. Uvoz je za to vrijeme ostvario rast od 6,8% na 42,2 mlrd kuna. Podaci govore u prilog činjenici da se nakon nekoliko mjeseci u kojima je rast izvoza bio brži od rasta uvoza u Hrvatsku opet vraća trend bržeg rasta uvoza od izvoza.

Hrvatski izvoz u svibnju iznosio je 4,02 mlrd kuna i bio je tek nešto viši od izvoza u istom mjesecu lani kada je iznosio 4 mlrd kuna...”

U više radova u časopisu Ekonomija/economics sam pokazao da je Hrvatska ovisna o deficitu robne razmjene s inozemstvom. U istoj mjeri je ovisna i o turizmu. Naime, jedna i druga aktivnost doprinosi rastu poreznih prihoda i samo deficit robne razmjene s inozemstvom i turizam mogu ostvariti planirane porezne prihode države. Ovo znači da nije moguće bez “kirurških” poteza mjenjati stanje u hrvatskom gospodarstvu. Za promjene je očito potrebna društvena kriza. Mi, u Hrvatskoj, očito ne želimo ići u susret problemima, već dozvoljavamo da nam se oni događaju.